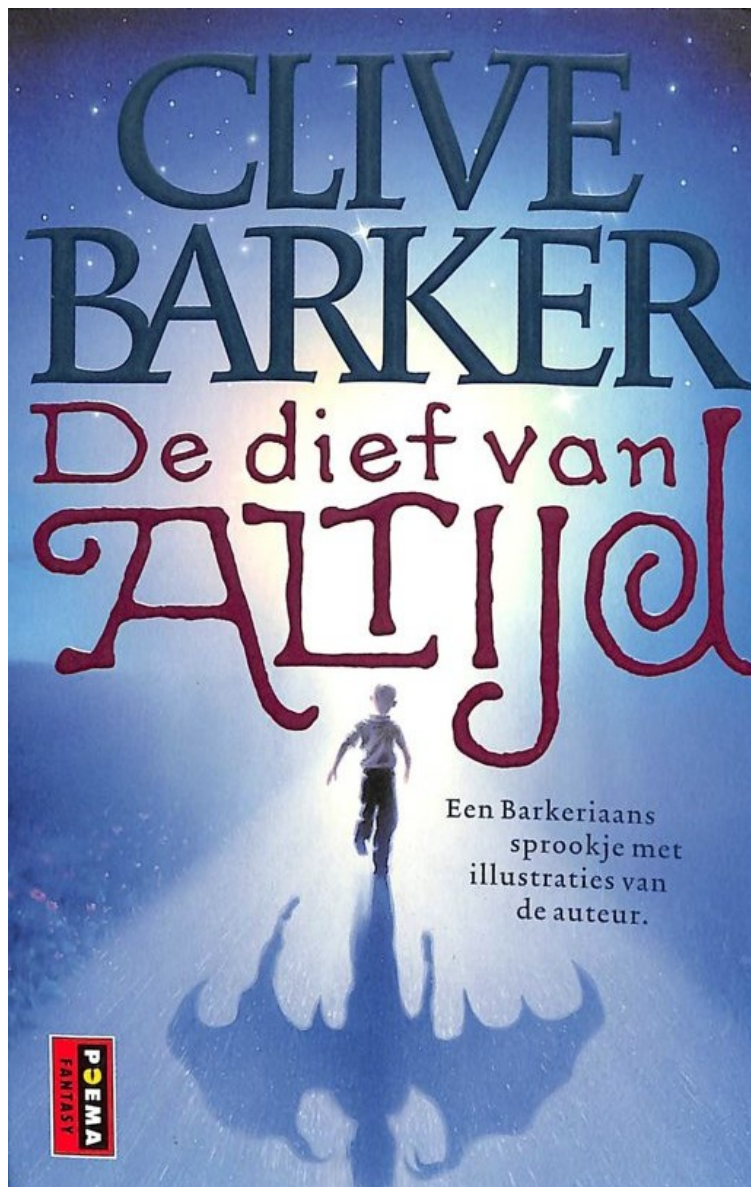

DE DIEF VAN ALTIJD

Gebaseerd op:

(Harvey zit zich te vervelen. Zijn moeder arriveert)

Moeder: Wat zit je toch te hangen?

Harvey: Ik heb niks te doen..

Moeder: O... maar dan weet ik wel wat voor je

(Harvey snapt al wat er gaat komen...stamelt wat...)

Moeder: Ruim om te beginnen je kamer maar eens op.

Harvey: Maar...

Moeder: Het is zonde om je tijd te verdoen met niksen, lieverd.
Daarvoor is het leven veel te kort...

Harvey: Maar...

Moeder: Doe nou maar gewoon wat ik zeg.

(Moeder gaat weg. Harvey loopt rond en mompelt in zichzelf)

Harvey: Ik ben 12, dus ik ben geen klein kind meer. Omdat mijn moeder dat nou toevallig zegt hoef ik mijn kamer nog niet op te ruimen.

Ik heb een hekel aan opruimen...

(Hij loopt naar de spiegel)

Ik wil... ik wil... wat wil ik eigenlijk?

(zucht)

(Onder vreemde omstandigheden...trillingen, vreemde geluiden, lichtflitsen, een raam dat openklapt.....komt een gedaante de kamer binnen)

Harvey *(kijkt verschrikt en verbaasd)*: Wie bent u?

.....: Wees maar niet bang. Ik ben Risus. Jij bent toch Harvey?

Harvey: Ja

Risus: Ik dacht even dat ik het verkeerde huis had...
Ik zie aan je gezicht dat je dolgraag iets wilt vragen.

Harvey: Ja

Risus: Vraag maar raak. Ik heb niets te verbergen.

Harvey: Nou... om te beginnen wil ik wel eens weten hoe u binnen bent gekomen?

Risus: Door het raam natuurlijk.

Harvey: Maar dat zit een heel eind boven de straat.

Risus: Als je kunt vliegen maakt dat niets uit.

Harvey: Vliegen?

Risus: Natuurlijk...hoe anders?
... Je verveelt je hè...

Harvey: Hoe raadt u dat zo?

Risus: Weet je dat ik je op een kilometer afstand kon horen zuchten.
Dus ik zei tegen mezelf: 'Dat kind moet er eens uit.
(Hij kijkt op zijn horloge)
... Tenminste als je tijd hebt.'

Harvey: Tijd? Waarvoor?

Risus: Om op vakantie te gaan knul... Een avontuur zal je goed doen...

Harvey: Hoe kunt u me op een kilometer afstand horen zuchten?

Risus: Wat kan het je schelen? Ik heb je gehoord, dat is het enige dat telt.

Harvey: Kunt u toveren?

Risus: Misschien...

Harvey: Waarom wilt u dat niet zeggen?

Risus: *(met een andere stem)* Omdat je veel te nieuwsgierig bent, daarom...
... *(met normale stem)* Maar als je mijn aanbod niet aanneemt, vind ik het ook best...

(Risus loopt naar het raam)

Harvey: Wacht even!

Risus: Waarom?

Harvey: Het spijt me. Ik heb niets meer te vragen.

Risus: Dus je vraagt niets meer?

Harvey: Dat beloof ik.

Risus: Goed... ik weet een plek waar de zon altijd schijnt en waar de avonden vol wonderen zijn. Als je wilt dan zal ik vragen of ze nog ruimte hebben voor een extra gast.

Harvey: Heel graag.

Risus: Ik kan niets garanderen.

Harvey: Dat begrijp ik

(Risus verdwijnt door het raam)

Verteller: Harvey vertelde niets tegen zijn vader en moeder. Na een paardagen begon hij zich af te vragen of hij het allemaal gedroomd had. Toch bleef hij hopen. Thuis, voor zijn raam. Op school, tijdens de les. Zelfs 's nachts hield hij een oog open. Net toen Harvey de moed wilde opgeven verscheen Risus weer.

Op een morgen, op weg naar school, hoorde hij een stem boven zich. Risus liet zich door de wolken naar beneden zakken...

Risus: Hoe gaat het ermee?

Harvey: Ik begon net te denken dat ik het allemaal uit mijn duim had gezogen.

Risus: Dat hoor ik wel vaker...
Hoe vind je mijn schoenen? Ik heb ze van mijn baas gekregen. Hij is erg blij dat je langskomt...

Harvey: *(kijkt naar de zeer vreemde schoenen)* Tja... eh... eh...

Risus: Je moet niet te lang aarzelen. Het is best mogelijk dat er morgen geen plaats meer is.

Harvey: Is het hier ver vandaan?

Risus: Welnee... het is aan de andere kant van de stad.
Luister... ik ben niet van plan een enorme voorstelling te geven.
Daar is mijn vriend Rillus voor. Die zingt en danst.
Ik zeg: Ga mee naar het Luilekkerhuis...en wie daar geen zin in heeft... die heeft pech...

(Harvey aarzelt nog even en neemt dan een besluit)

Harvey: Ik ben er klaar voor. U zegt maar waar ik heen moet.

Verteller: Harvey en Risus beginnen te wandelen. Risus is steeds aan het woord. Harvey vindt het lang duren.

(Tijdens het wandelen, passeren ze andere mensen)

Risus: Ik weet wat je denkt.

Harvey: Ik wil wedden van niet.

Risus: Je denkt dat het allemaal een truc is... dat Risus je voor de gek houdt.

Harvey: Misschien een beetje...

Risus: Nou knul, dan heb ik nieuws voor je. Kijk daar maar eens. Wat zie je?

Harvey: Een muur...
... het ziet er uit als een muur... maar dat is het niet...

Risus: Juist. De meeste mensen denken dat de weg hier dood loopt en maken dan rechtsomkeert.

Harvey: Maar wij niet...

Risus: Nee, wij niet... weet je waarom?

Harvey: Omdat het Luilekkerhuis achter de 'muur' ligt...

Risus: Precies. Mevrouw Griffioen staat daar al op je te wachten. Zij is de beste kok van de hele wereld...

Harvey: Ik zie helemaal geen deur.

Risus: Die is er ook niet.

Harvey: Hoe komen we dan binnen?

Risus: We lopen gewoon door...

Verteller: Ze begeven zich in en door de raadselachtige muur, die haast wel levend lijkt. Harvey ziet dan het 'droomhuis' en rent er naar toe. Als hij over de drempel stapt, ziet hij een oude vrouw.

Griffioen: Hoe is het mogelijk... daar hebben we Harvey.
Kom binnen!
Je zult wel uitgehongerd zijn.

(Harvey loopt naar binnen en gaat aan tafel zitten. Griffioen stapelt de tafel vol met lekkernijen. Harvey begint te smullen... Dan komt er een meisje binnen slenteren...)

Lulu: Jij bent zeker Harvey?

Harvey: Ja, hoe weet je dat?

Lulu: Van Wendell.

Harvey: Hoe wist hij dat?

Lulu *(haalt haar schouders op)*: Dat had hij gehoord.
Trouwens...ik ben Lulu.

Griffioen: Wil je wat eten lieverd?

Lulu: Nee, dank u. Ik heb niet zo'n trek.

(Lulu gaat zitten en begint mee te eten)

Lulu: Wie heeft je hier uitgenodigd?

Harvey: Een zekere Risus.

Lulu: Die met die rare schoenen?

Harvey: Klopt.

Lulu: ...Ik zie je straks nog wel...

(Lulu staat op en verdwijnt)

Griffioen: Als je klaar bent met eten, zal ik je je kamer laten zien.

Harvey: Graag.

(Ze begeven zich naar de kamer)

Harvey: Komen hier veel mensen?

Griffioen: Alleen kinderen...heel bijzondere kinderen zoals jij en Lulu en Wendell.

Meneer Lupo ontvangt niet zomaar iedereen.

Harvey: Wie is meneer Lupo?

Griffioen: Dat is de man die het Luilekkerhuis heeft gebouwd.

(Ze komen in de kamer)

Griffioen: Je ziet er moe uit. Ga maar even liggen.

(Griffioen laat Harvey alleen. Hij gaat liggen en valt in slaap)

Verteller: De volgende morgen wordt Harvey uitgerust wakker. Overal in het huis staan bloemen. De voordeur staat open en de bomen, die de vorige dag nog kaal waren, staan in volle bloei... Harvey loopt naar buiten en ontmoet Wendell.

Wendell: De lente brengt rente...

Harvey: Wat betekent dat?

Wendell: Dat zei mijn vader altijd. Ik...ik ben...

Harvey: Wendell.

Wendell: En jij bent Harvey... Houd je van boomhutten?

(Ze klimmen naar de boomhut)

Wendell: Niet slecht voor een nieuweling. We hadden hier laatst twee kinderen die nog niet eens tot halverwege durfden.

Harvey: Waar zijn ze gebleven?

Wendell: Weer naar huis denk ik. Er komen hier voortdurend kinderen en na een tijdje zijn ze weer verdwenen.

Harvey: Je ziet niet veel van de stad hè?

Wendell: Wat kan het je schelen. Het is er toch rotweer...

Harvey: Maar hier schijnt de zon... ik begrijp niet hoe dat kan...

Verteller: Ze blijven een tijdje in de boomhut en praten over Lulu, die de laatste dagen nogal vreemd doet. Na twee uur klimmen ze naar beneden om te gaan eten. Ze slenteren naar de keuken...

(Ze gaan aan tafel zitten, mevrouw Griffioen plant meteen lekkers op tafel)

Wendell: Wat wilde je vanmiddag gaan doen?

Harvey: Kunnen we niet ergens gaan zwemmen.

Wendell: Tja... ehh... er is wel een meer, maar ik denk niet dat je daarin wilt zwemmen.

Harvey: Waarom niet?

Wendell: Het is erg diep.

Harvey: Zwemmen er vissen?

Wendell: Nou en of.

Harvey: Dan gaan we vissen. Mevrouw Griffioen wil ze vast wel voor ons bakken.

(Als mevrouw Griffioen dat hoort laat ze van schrik een pan uit haar handen vallen)

Griffioen: Die vis is... eh... giftig...

Harvey: Nou dan eten we ze niet.

(Mevrouw Griffioen weet zich geen raad en verlaat de keuken)

Verteller: Na het eten is het een stuk warmer geworden. De lente lijkt wel veranderd te zijn in de zomer. Harvey wil met Wendell naar het meer, maar Wendell wil niet mee. Harvey besluit alleen te gaan.

(Harvey loopt naar het meer)

Harvey: ... Het is wel groot zeg... en het ziet er vies uit...

(Hij ziet Lulu aan de waterkant verschijnen)
...Dat ziet er smerig uit hè...

(Lulu schrikt en rent weg. Harvey kijkt haar verbaasd na en hoort vervolgens een borrelend geluid. Stomverbaasd kijkt hij naar het meer.)

Harvey: ... Die vissen zijn even groot als ik... het lijkt wel alsof ze verdriet hebben...

Verteller: Even later loopt Harvey terug en ontmoet hij Wendell.

Wendell: En?

Harvey: Je had gelijk... die vissen....

Wendell: Ja, ik weet het. Wat een lelijke griezels hè?

Harvey: Waarom houdt meneer Lupo zulke vissen?

Wendell: Wat kan het je schelen...
Weet je al wat je vanavond gaat worden?

Harvey: Vanavond? Wat is er dan?

Wendell: Halloween natuurlijk. Dat is 't elke avond.

Verteller: Wendell loopt weg. Harvey blijft nog even en merkt dat de wind opsteekt. Bladeren vallen naar beneden...

Harvey: Het lijkt wel herfst... hoe is het mogelijk...

(Hij loopt naar het huis)

Harvey: Jij bent echt... jij bent echt heel echt hè...

.....: WAT DENK JE ER ZELF VAN KNUL?

(Harvey kijkt om zich heen, maar ziet niemand)

Verteller: Harvey gaat het huis binnen... daar staat net een show op het punt van beginnen.

{ show }

Verteller: Na het eten neemt Wendell Harvey mee naar een ruimte waar zich allemaal maskers en kledingstukken bevinden.

Wendell: Ah, hier zijn mijn spullen. Ik ga als beul. Dat doe ik elke avond.

Harvey: Waar komen al die kledingstukken vandaan?

Wendell: Meneer Lupo verzamelt ze. De kleren zijn denk ik van kinderen die hier voor ons geweest zijn...

Verteller: Harvey pakt de kledingstukken voor een vampier en even later staan ze buiten. Overall branden pompoenen en aan de nachtelijke hemel staat een volle maan.

Harvey: Nu moeten we langs de deuren, maar waar doen we dat? Kunnen we de straat op?

Wendell: Nee, in de echte wereld is het geen Halloween. We lopen gewoon om het huis.

Harvey: Maar dan zijn we zo klaar.

Wendell: Op dit uur van de avond is het een heel eind lopen. Dit huis zit vol verrassingen. Kom mee, we hebben een hele tocht voor de boeg...

Harvey: Een hele tocht?

(Ze dwalen rond het huis... de atmosfeer verandert... vreemde geluiden... bewegende schaduwen... Opeens is Wendell verdwenen)

Harvey: Wendell waar ben je?

...

Ik heb je wel door hoor. Zo gemakkelijk krijg je mij niet bang.
Hoor je me?

(gekraak)

Harvey *(fluisterend)*: Volgens mij zit hij bij de boomhut.

(Harvey sluipt naar de boomhut en denkt dat Wendell omhoog klimt...)

Harvey *(naar voren springend)*: Ik heb je...

(Een spot flitst aan. Harvey ziet dat hij een been van een pop beet heeft en schrikt zich dood. Wendell springt brullend van het lachen tevoorschijn)

Wendell: IK HEB JE, IK HEB JE... HAHHAHAHAHAHA

Verteller: Het duurt even voordat Harvey van de schrik bekomen is. Als ze even later het huis binnengaan, ziet Harvey een Kerstboom in de kamer staan. Hij begrijpt dat de winter is aangebroken... Zo verliep de eerste dag van Harvey in meneer Lupo's Luilekker-Huis. En de dagen die volgden verschilden nauwelijks van die eerste dag.

Elke dag was het lente, zomer, herfst en winter.

Elke dag was er een show, Halloween en Kerst.

Toch had het huis elke dag wel een verrassing in petto.

Zo was er op een dag een optreden van ...

{ Optreden }

Verteller: Op een dag slenterde Harvey naar het meer...

(Harvey staat aan de rand van het meer)

Harvey: Er is iets vreemds met die vissen... er
(Er klinkt een vreemd geluid. Harvey schrikt, glijdt uit en duikelt in het water...)
Even later komt hij dodelijk geschrokken tevoorschijn)

Harvey *(snel ademhalend)*: Er is iets met dat meer...
Er is iets met dat huis...
Er is iets met die Lupo...

Verteller: De volgende dag ontmoet Harvey een vreemd figuur...

Rillus: *(dans, dans)*
Hallo...ik ben Rillus.
(dans, dans)
Mijn broertje Risus stuurt me, om eens te kijken hoe het met je gaat....

Harvey: Heel goed, dank u

Rillus: Dus je haalt er echt
(dans, dans)
alles uit?

Harvey: Ja, ik wil gewoon lol maken.

Rillus: Wie niet?
(dans, dans)
Wie niet?
Over lol gesproken
(dans, dans).
Je hebt Wendell nooit teruggepakt
Voor die
(dans, dans)
rotstreek van hem tijdens Halloween...

Harvey: Nee, dat is waar.

Rillus: Waarom eigenlijk
                  (dans, dans)
                  niet?

Harvey: Ik heb nog niks kunnen bedenken.

Rillus: O,
                  (dans, dans)
                  maar daar vinden we samen vast wel iets op.
                  Wat is je favoriete
                  (dans, dans)
                  monster?

Harvey: Een vampier.

Rillus: Prachtig.
                  (dans, dans)
                  Kom mee, dan gaan we naar Minka.
                  Dit is echt iets voor haar...

Verteller: Ze lopen naar een afgelegen plek. Daar ontmoeten ze een
                  vreemd uitziende vrouw...

Minka: Kom maar hier knul...

(Minka begint Harvey te 'kneden')

Rillus: Wat een griezelig
                  (dans, dans)
                  gevoel hè? Maak je geen
                  (dans, dans)
                  zorgen. Ze weet
                  (dans, dans)
                  wat ze doet...

Harvey: Wat doet ze dan?

Rillus: Ze verandert je.

Harvey: Waarin?

Rillus: In een vampier... EEN VAMPIER
(dans, dans, dans, dans)

(Harvey verandert in een echte vampier)

(We zien Wendell... enge geluiden... Wendell die verschrikt om zich heen kijkt... Harvey die zich met een bloedstollende kreet op hem stort...)

Wendell: Niet doen... alsjeblieft... niet doen !

(Harvey aarzelt even, een dansend figuur verschijnt)

Rillus: Bijt hem!
(dans, dans).
Vooruit, drink een beetje van zijn
(dans, dans)
bloed. Waarom niet? Dat vet is
(dans, dans)
niet lekker, maar zijn bloed is lekker warm.
Dat smaakt heerlijk.
(dans, dans, dans).

Wendell: Alsjeblieft... maak me niet dood. Neem Harvey... die is veel lekkerder...

Rillus: Waar wacht je
(dans, dans)
nog op? Hebben we al die moeite gedaan om een monster van je te maken...

Harvey: Dat weet ik wel, maar het is toch maar een spelletje?

Rillus: Een spelletje?

Niks daarvan
(dans, dans).
Het is veel meer.
Je moet het zien als het begin van je
(dans, dans)
opleiding.

Wendell: Gaat u... laat u me... gaan?

Rillus: Vooruit...
(dans, dans)...
Nu of nooit!

Harvey: Dan maar nooit... nooit...

(Wendell strompelt weg, Minka verschijnt)

Minka: Wat een verspilling van toverkracht. Je wilt zeker je normale
lichaam terug?

Harvey: Ja graag.

Rillus: We zouden hem eigenlijk
(dans, dans)
zo moeten laten. Dan leert hij vanzelf
(dans, dans)
om zich als een vampier te gedragen.

Minka: Nee. Onze krachten zijn niet onbeperkt. Waarom zouden we ze
verspillen aan zo'n ellendige nietsnut...

*(De betovering wordt door Minka verbroken. Samen met een dansende
Rillus verdwijnen ze. Harvey loopt naar het huis)*

Verteller: De volgende dag kan Harvey Wendell niet vinden.
Na een zoektocht ontdekt hij hem bij de muur.

Harvey: Wat is er aan de hand?

Wendell: Ik kan er niet uit. Ik wil hier weg Harvey, maar ik kan er niet uit.

Harvey: Natuurlijk wel.

Wendell: Ik ben het al uren aan het proberen, maar die muur... duwt je terug. Ik wil naar huis Harvey. Wat er gisteravond is gebeurd, dat heeft voor mij de deur dicht gedaan. Ik heb mezelf voor de gek gehouden. Ik weet het wel... Het lijkt allemaal volmaakt... maar...

Harvey: Ssssstttttt... het is misschien niet zo handig om dat zo hard te zeggen...

Wendell: Het huis houdt ons overal in de gaten. Het ziet en hoort alles. Voel jij dat ook?

Harvey (*huivert*): Als je er in kan, moet je er ook uit kunnen...
Kom, we gaan gewoon door de muur...

Wendell: Pas op...die muur is niet te vertrouwen.

(Harvey verdwijnt in de muur, maar komt er aan dezelfde kant weer uit)

Harvey: Hoe kan dat nou?

(Hij probeert het nog een keer met hetzelfde resultaat)

Wendell: Geloof je me nu?

Harvey: Ja

Wendell: Wat gaan we doen?

Harvey: We gaan het in ieder geval niet lopen rondvertellen. We doen gewoon alsof er niets aan de hand is. Ondertussen ga ik op onderzoek uit...

Verteller: Ze gaan het huis binnen en Harvey loopt naar de kamer van Lulu. Het meisje is niet in haar kamer. Vreemd is dat de badkuip vol water staat en dat de kleren van Lulu er naast liggen. Harvey besluit navraag te doen bij mevrouw Griffioen.

(in de keuken)

Harvey: Heeft u Lulu gezien?

Griffioen: Nee, de laatste paar uren niet meer. Ik zou me er maar niet druk om maken, m'n kind. Meneer Lupo houdt niet van nieuwsgierige gasten...

Harvey: Volgens mij bestaat die meneer Lupo niet eens...

Griffioen *(met een andere stem)*: Pas op je woorden. Zo praat je niet over meneer Lupo.

Harvey: Ik ben hier al dagen en ik heb hem nog niet eenmaal gezien. Waar zit-ie dan?

Griffioen *(beheerst zich)*: Alsjeblieft kind. Wees tevreden met wat je weet. Je bent hier om een poosje plezier te maken. Het vliegt om... Ach, lieve hemel... wat vliegt de tijd.

Harvey: Het zijn maar een aantal weken...of...blijf ik hier voorgoed?

Griffioen: Stil toch.

Harvey: U denkt dat ik hier voorgoed blijf hè... Wat is dit eigenlijk? Is dit een soort gevangenis?

(Mevrouw Griffioen schudt haar hoofd)

Harvey: Vertel me alstublieft de waarheid. Ik ben niet gek. We zitten hier opgesloten, waar of niet?

(Mevrouw Griffioen knikt)

Harvey: Wij allemaal?... U ook?

Griffioen: Ja... ik ook. Je kunt er niet uit. Als je probeert te ontsnappen komt Carna achter je aan...
Wees voorzichtig Harvey.

Verteller: Harvey en Wendell doen alsof er niets aan de hand is. Harvey geeft Wendell een briefje waarop staat die nacht een ontsnappingspoging te wagen. Na de lente wordt het die dag weer zomer. Daarna doet de herfst haar intrede. Ze genieten van de show, spelen vrolijk mee met Halloween en pakken cadeaus uit onder de Kerstboom en als de winter begint gaan ze naar hun kamer.
Om 12 uur 's nachts stapt Harvey uit zijn bed en sluipt het huis uit...

(Harvey staat buiten en hoort...)

.....: Harr... veyy... Harr... vey ...

Harvey: Lulu?

Lulu: Ja

Harvey: Waar ben je?

Lulu: Ik wil niet dat je me ziet!

Harvey: Waarom niet? Wat is er dan?

Lulu: Alsjeblieft... blijf een eindje bij me vandaan...

(Lulu beweegt zich bij Harvey vandaan richting het meer. Harvey volgt haar. Lulu - of liever een visachtig wezen met een Lulu hoofd - stopt bij de rand)

Lulu: Kijk een andere kant op.

(Harvey doet dat)

Lulu: Ogen dicht...
Belooft me dat je ze dicht houdt.

Harvey: Dat belooft ik.

(Lulu beweegt zich moeizaam naar Harvey toe)

Lulu: Doe je hand open... dit is alles... het spijt me...

(Lulu stopt iets in Harvey's hand)

Harvey: Mag ik kijken?

Lulu: Wacht!... Nog even...

(Lulu gaat naar de rand van het meer)

Lulu: Vaarwel Harvey

(Lulu verdwijnt in het meer. Harvey kijkt naar de ketting die in zijn hand ligt en loopt naar de rand)

Harvey: O Lulu... hoe kon dit nou gebeuren...

Verteller: Lange tijd staart Harvey naar het donkere water van het meer. Hij begrijpt waar alle kinderen, die vroeger te gast waren in het Luilekkerhuis, zijn gebleven. Dan begeeft hij zich naar de muur, want daar heeft hij met Wendell afgesproken.

Harvey: We moeten het slim aanpakken. We moeten ervoor zorgen in een rechte lijn te lopen en niet in een kringetje.

Wendell: Hoe doen we dat?

Harvey: Volgens mij moet een van ons voorop gaan en ondertussen moet de ander zijn hand blijven vasthouden.

Wendell: Laat mij maar gaan...ik wil eerst.

Harvey: Prima, dan blijf ik met mijn rug naar het huis staan. Wie weet... misschien is de muur zo dun dat je me erdoor kunt trekken

Wendell: Kom op dan... Laten we zorgen dat we hier wegkomen.

(Wendell stapt de muur in...opeens een vreemd geluid)

Wendell: Niet loslaten!

(Meer geluiden)

Harvey: Zie je al iets?

(Een afschrikwekkend geluid... een monsterachtig wezen doemt op...)

Harvey: Wendell... het is Carna... Ze komt achter ons aan...

Wendell: We kunnen er niet door...

(Op dat moment verschijnt een kat. Het dier loopt de muur in. Carna brult al vlakbij...)

Harvey: Wendell... volg de kat... volg de kat...

(Het hele gezelschap begeeft zich door de muur)

Wendell: We hebben het gehaald...we hebben het gehaald !

Harvey: Ja... maar Carna ook...

(Carna wil zich op het tweetal storten, maar kwakt vervolgens krakend en piepend ter aarde).

Verteller: Carna, het monsterachtige wezen, heeft geen kracht in de echte wereld. Snel lopen de jongens bij de muur vandaan. In het centrum van de stad nemen ze afscheid van elkaar. Ze gaan elk op weg naar hun eigen huis.

(Harvey komt aan bij zijn huis. Hij klopt lange tijd)

KLOP KLOP

Vader: Wie is daar?
(geluid van een deur die wordt ontgrendeld)
Weet je wel hoe laat het is?

Harvey: Ik ben het.

(De deur wordt op een kier geopend)

Vader: Wie is ik?
(Het gezicht van een man komt enigszins in beeld)
Wat kom je doen?

Harvey: Het spijt me. Ik wilde u niet wakker maken...

Vader: Wie zoek je dan?

(Op dat moment gaat de deur verder open en verschijnt een oude vrouw. Van verbazing doet Harvey een stap achteruit)

Harvey: Mam?

Moeder: Harvey?

Harvey: Mam... mam... je bent het echt hè?

Vader: Dat kan niet... dit kan Harvey niet zijn....

Moeder: Hij is het. Ik weet het zeker. Eindelijk... eindelijk... hij is weer thuis...

Vader (*schudt zijn hoofd*): Na al die jaren? Harvey zou nu een volwassen man moeten zijn. Dit is nog maar een kind...

Moeder: Hij is het. Kijk maar naar zijn kleren. Dat is wat hij aan had op de dag dat hij verdween.

Vader: Het is 31 jaar geleden... Dit kan... dit kan... O God... Hij is het echt...

Moeder (*snikkend*): O Harvey, Harvey, Harvey...
(*Ze omhelst hem*)

Vader: Wat is er gebeurd jongen?

Harvey: ... Het is een lang verhaal... een verhaal van 31 jaren...

Verteller: Harvey merkt dat hij moeite heeft om precies te vertellen wat er gebeurd is. Sommige gebeurtenissen kan hij zich maar vaag herinneren, alsof ze in een mist zijn gehuld.
Voor de ouders van Harvey is het allemaal moeilijk om te geloven. Ze besluiten om, voordat ze de politie willen waarschuwen, eerst bij de muur te gaan kijken...
...Maar... waar ze ook zoeken... de muur is nergens te vinden...

Enige tijd later...

(*Harvey kijkt door het raam van zijn kamer naar buiten*)

Harvey (*veert op*): Hé Wendell...Wendell...Hier ben ik!

(Harvey snelt naar buiten)

Wendell: Wat is er in vredesnaam gebeurd? Niets is meer hetzelfde. Mijn vader en moeder zijn gescheiden en ze zijn zo oud geworden. Ik wil dat alles weer wordt zoals het was...

Harvey: Je hebt gelijk. We hebben het huis gezocht om het aan de politie te vertellen, maar het was zinloos.

Wendell: Het huis houdt zich verstopt.

Harvey: Het wil alleen maar kinderen.

Wendell: Wat moeten we doen?

Harvey: Tja...

Wendell: Je vindt dat we terug moeten gaan hè?

Harvey (*pakt de ketting van Lulu*): Ja... we moeten terug, we hebben geen keus.

Wendell: Wanneer gaan we?

Harvey: Nu! We hebben al teveel tijd verloren...

Verteller: Het lijkt alsof het huis weet dat ze terugkeren... alsof het huis de jongens roept. Zodra ze op weg gaan weten hun voeten precies welke kant ze op moeten. De jongens hoeven niets anders te doen dan hun schoenpunten achterna te wandelen...

(De jongens komen bij de muur)

Wendell: Wat doen we als we binnen zijn?

Harvey: Lupo vinden.

Als we de verloren tijd terug willen vinden, zullen we eerst Lupo moeten vinden...

Wendell: Zoals jij het zegt klinkt het heel gemakkelijk...

Harvey: Ben je er klaar voor?

(Wendell knikt. De jongens gaan door de muur)

Wendell: Wauw... dat was ik helemaal vergeten.

Harvey: Wat?

Wendell: Hoe... hoe mooi het hier is... *(krijgt een dromerige blik)*

Harvey: Denk eraan waarom we hier zijn. Vergeet niet dat het huis een grote trukendoos is...

Wendell: Wat kan het je schelen...

(Harvey slaat Wendell in zijn gezicht)

Harvey: Dit huis heeft onze tijd gestolen Wendell. Tijd waar we recht op hebben.

(Wendell lijkt te herstellen)

Kom!

(Ze stappen het huis binnen, meteen gevolgd door Risus)

Risus *(tegen Harvey)*: Wat geweldig om jou hier weer te zien, knul. Ik wist zeker dat je terug zou komen.

(Wendell loopt naar de gedekte tafel en begint te eten)

Harvey: Waar is mevrouw Griffioen?

Risus: O... die is wel ergens. Ze wordt ouder en ligt veel op bed de laatste tijd...

(Op dat moment verschijnt de kat. Hij loopt naar Harvey en begint hem kopjes te geven)

Harvey: Wat is er jongen?

(Hij knielt en aait de kat)

Risus: Jij bent dol op katten. De kat is dol op jou. Zo is iedereen weer gelukkig...

Harvey: Ik ben niet gelukkig.

Risus: Waarom niet?

Harvey: Ik... ehh... ik mis mijn cadeaus die ik met Kerst heb gekregen...

Risus: Geen probleem... ik ga ze wel voor je zoeken...

(Risus verdwijnt en Rillus verschijnt)

Rillus: Nee maar
(dans, dans)
kijk nou eens..

(De kat loopt weg. Harvey volgt hem)

Rillus: Waar ga je
(dans, dans)
heen?

Harvey: Naar meneer Risus. Die is op zoek naar mijn cadeaus.

Rillus *(grijnst)*: Dus je hebt de smaak
(dans, dans)

alweer te pakken... Daar ben ik blij om.

Harvey: Ik miste het huis...

Verteller: Harvey loopt achter de kat aan die hem lijkt mee te lokken. Ze komen in een kelder terecht. Daar staat een grote houten kist.

Harvey (*fluisterend*): Wat is dat?

(De kat begint aan de kist te krabben)

Harvey (*fluisterend*): Mevrouw Griffioen... mevrouw Griffioen... bent u daar?

(Er komt geluid uit de kist)

Harvey: Ik ga u er uit halen...

(Harvey pakt een voorwerp en weet de kist daarmee open te krijgen. Mevrouw Griffioen verschijnt. Harvey deinst verschrikt terug. De vrouw ziet er verschrikkelijk uit)

Griffioen: Dank je lieverd... maar je had niet terug moeten komen. Het is hier te gevaarlijk...

Harvey: Wie heeft dit gedaan?

Griffioen: Risus en Rillus.

Harvey: Maar namens hem hè... namens meneer Lupo.

Griffioen (*sniikt*): Ja

Harvey: Rustig maar. Het komt allemaal goed.

(Er verschijnt een gedaante: het is Minka)

Minka: Zo, zo... zit je hier. Je kunt maar beter met me meegaan, knul.

(Harvey kijkt rond... doet een stap in haar richting)

Minka: Braaf zo, knul... heel braaf...

Griffioen: Niet doen Harvey... ze zal je pijn doen...

Minka: Houd je mond, mens. De volgende keer zullen we die kist dichtspijkeren.

(Harvey loopt naar Minka)

Minka: Misschien verander ik je toch maar niet in een worm. Wat zou je graag willen zijn? Waar droomt je hartje van?

Harvey: Laten we het eens over jouw hartje hebben...

Minka *(kijkt verward)*: Het mijne?

Harvey: Ja. Waar droom jij van?

(Harvey pakt de hand van Minka vast, die steeds meer in de war raakt)

Harvey: Wat wil JIJ graag zijn?

(Minka's toverkracht stroomt in Harvey)

Minka: Wat... wat... doe je?

Harvey: Waar droomt jouw hartje van?

(Minka raakt in paniek)

Minka: Nee... nee... Ooo

Harvey: Waar droomt jouw hartje van?

Minka: ... Niets... niets... nie... *(ze stort in elkaar)*

Harvey: Dat was nummer 1

(Ze verlaten de ruimte. Risus staat hen op te wachten)

Risus: Je bent een moordenaar jochie. Hoe is het om Minka's bloed aan je handen te hebben?

Harvey: Ze heeft nooit geleefd. En dat geldt voor jullie allemaal. Jullie bestaan niet echt. Alles hier bestaat niet echt.
(Risus loopt giechelend mee richting buitendeur)

Harvey: Wat is er zo grappig?

Risus: Jij. Je denkt dat je alles weet, maar je hebt meneer Lupo nog ontmoet.

Harvey: Dat zal niet lang meer duren.
(tegen mevrouw Griffioen) Loopt u maar naar buiten. Ik kom straks bij u.

(Mevrouw Griffioen loopt naar buiten)

Risus: Je bent een rare snuiter... Ik kan via je oren je hersens uit je hoofd zuigen...

Harvey: Misschien... maar dat doe je niet...

Risus: Hoe weet je dat?

Harvey: Omdat ik een afspraak heb met je meester.

(dans, dans, dans, Rillus komt aanlopen met een 'heerlijke' taart)

Rillus: Als ik jou
(dans, dans)
was, zou ik zorgen dat ik iets in mijn maag kreeg
(dans, dans)
Neem een hapje.

Harvey: Nee, dank je.

Rillus: Waarom niet?

Harvey: Ik weet waarvan het gemaakt is.

Rillus: Denk je dat het
(dans, dans)
vergiftigd is? Is dat het?

Harvey: Misschien

Rillus: Nee hoor
(dans, dans)
Ik zal het je bewijzen.

(Rillus stopt een stuk taart in zijn mond)

Rilus: NIET DOEN!

(Te laat. Rillus slikt het stuk taart door. Zijn lichaam verkramppt. Hij begint tegen zijn maag te stompen)

Rillus *(hijgend)*: Wat... heb... je... gedaan?

Harvey: Het is allemaal stof.
Stof en vuil en waardeloze rommel, net als jij.

Rillus: Help... help me toch...

Risus: Je had die taart niet moeten eten. Nu weet je maag waarvan je gemaakt bent.

Rillus: Waarvan dan?

Risus: Wat de jongen zegt. Van stof, rommel, waardeloze troep.

Rillus: Neeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee... meneer Lupo... u moet me redden...

(Rillus stort neer en sleept zichzelf over de grond. Nog net in beeld blijft hij bewegingloos liggen)

(Risus verdwijnt)

Harvey: Dat was nummer 2

Verteller: Harvey gaat op zoek naar meneer Lupo. Hij opent elke deur van het huis en speurt naar geheime gangen. Ook de kat kan hem niet helpen.
Opeens ziet hij ronde voorwerpen. Het lijken wel ballonnen. Harvey besluit de ronde voorwerpen te volgen.
Dan 'ziet' hij meneer Lupo.

Harvey: Lupo is... HET HUIS. Het huis is meneer Lupo.

Lupo: Kind... je hebt pijn gebracht in mijn Paradijs.

Harvey: Hoezo pijn? Ik kom halen wat van mij is.

Lupo: Minka is dood... Rillus is dood...

Harvey: Ze hebben nooit geleefd.

Lupo: Heb je geen medelijden met ze?

Harvey: Nee.

Lupo: Dan heb ik ook geen medelijden met jou

(Een zwaar gehavende Carna verschijnt)

Lupo: Het is zonde.

Harvey: Wat?

Lupo: Je bent teruggekomen. We hoeven geen vijanden te zijn. We zijn allebei dieven. Ik steel tijd, jij steelt levens. We zijn dieven voor altijd.

Harvey: Ik wil hier niet blijven. Ik wil gewoon waar ik recht op heb.

Lupo: Het is treurig... erg treurig... Carna verscheur hem!

(Harvey draait zich om naar Carna. Zijn gebrek aan angst verward het schepsel)

Lupo: VERSCHEUR HEM!

(Harvey stapt naar Carna toe en legt zijn hand vriendelijk op haar hoofd. Het monster slaakt een klaaglijk gekreun en barst uit elkaar als gevolg van de liefkozing. Harvey verlaat de ruimte)

[Buiten]

Risus: Knap werk.

Harvey: Ik vroeg me al af waar je uit hing.

Risus: Ik sta altijd tot je dienst.

Harvey: Is het heus?

Risus: Natuurlijk... altijd.

(Harvey gaat vlak voor Risus staan en kijkt hem scherp aan)

Harvey: Je bent bang voor me.

Risus: Bang? Helemaal niet. Ik heb respect voor je. Je bent een slimme knul.

Harvey: Als ik zou blijven...

Risus: Ja?

Harvey: Komen de kinderen in het meer dan weer vrij?

Risus: Je denkt aan Lulu hè. Maak je niet druk.
Ze zijn gelukkig in het meer.

Harvey: Daar geloof ik niets van...Hoe zou jij het vinden?

(Harvey wijst naar het meer)

Risus: ...Je hebt gelijk. Ik doe alles wat je zegt. Zeg maar wat je wilt...

(Harvey begint te lopen, Risus loopt mee)

Harvey: Je hebt niets wat ik graag wil, want het is allemaal nep.

Risus: Wat dan nog? Ik kan je vertellen dat er een heleboel toverkracht voor nodig is om al die 'nep' te maken...
(Harvey blijft ineens staan...kijkt Risus even aan...er komt een plan in hem op)

Harvey: Ik wil meneer Lupo spreken.

Risus *(kijkt naar het huis)*: Hij luistert.

Harvey: Als ik blijf...

Lupo: Jaaaaaaaaaaaaaaaa

Harvey: Geeft u me dan alles wat ik wil?

Lupo: Ja

Harvey: Belooft u dat? Op al uw toverkracht?

Lupo: Ik beloof het. Ik beloof het... zeg het maar.

Harvey: Ik wil dieren... echte... van vlees en bloed.

Lupo: Ik hou wel van een uitdaging...

Verteller: En daar verschijnen vele, vele dieren: olifanten, giraffen, hyena's, aardvarkens, duiven, ratten... noem maar op.

Lupo: Tevreden?

Harvey: Ach, het gaat wel.

Lupo: Het gaat wel? Het is een wonder.

Harvey: Doe er nog eens een.

Lupo: Zeg het maar.

Harvey: Ik wil bloemen... en er mogen geen twee hetzelfde zijn...

Verteller: Het gazon begint te beven en daar schieten talloze bloemen tevoorschijn. Tienduizenden bloemknoppen barsten allemaal op hetzelfde moment open. En er zijn geen twee hetzelfde.

Lupo: Tevreden?

Harvey: We beginnen in de buurt te komen...

Lupo: Waarvan?

Harvey: Tja, volgens mij weten we dat pas als we er zijn.

Risus: Je speelt toch geen spelletje met meneer Lupo?
Want daar houdt hij helemaal niet van!

Harvey: Hij wil toch dat ik gelukkig ben?

Risus: Natuurlijk.

Harvey: Ik wil eten. Taart en hotdogs, geroosterde zwanenbout,
oesters, kikkerbiljetjes en mierikswortel. Ik wil kreeft gekookt
in limonade, jachtschotel met kaas, paprikasoep...

Risus: Wacht even, wacht even... je gaat te snel.

Harvey: ... en stampot van spruiten en slakkentoffees met
varkenspootjes..

Lupo: WACHT!

(Harvey zwijgt)

Lupo: Ik weet heus wel wat je probeert te doen. Je probeert me op
de proef te stellen he. Geef het maar toe dief!

Harvey: Als ik uw leerling word, dan moet ik wel weten hoe machtig u
bent.

Lupo: Ben je nog niet tevreden?

Harvey: Bijna.

Lupo: Wat wil je dan nog meer? Je mag nog een wens doen...
Afgesproken?

Harvey: Afgesproken.

Lupo: Vertel op dan. Wat wil je?

Harvey: Ik wil... ik wil de seizoenen. Ik wil lente, zomer, herfst en winter.
Allemaal tegelijk!

Lupo: Tegelijk?

Harvey: Ja, tegelijk.

Lupo: Dat is krankzinnig!

Harvey: Dat is wat ik wil.

Lupo: Het is idioot, waanzinnig!

Harvey: Dat is wat ik wil.

Lupo: ... Goed. Je krijgt je zin. En daarna is je ziel van mij... kleine dief.

(Er breekt een enorme chaos los... lichtflitsen, geluiden, gekraak... het huis begint te trillen... tussendoor brult Lupo: GENOEG ! maar hij kan de krachten niet meer controleren. Dan stort het huis in en eindigt de strijd van de seizoenen)

(Er verschijnt een figuur aan de oever van het meer)

Harvey: Lulu, ben jij het?

Lulu: Wie dacht je dan?

Harvey: Je bent vrij!

Lulu: We zijn allemaal vrij.

(Uit het meer verschijnt het ene kind na het andere)
(Geluid van stromend water)

Harvey: Wat is dat?

Lulu: Het water is bezig te verdwijnen. Het is een grote draaikolk.

(Harvey loopt naar het meer)

Lulu: Wat is er met Lupo gebeurd?

Harvey: Die is weg... ze zijn allemaal weg...

.....: Niet allemaal

(Risus verschijnt met in zijn hand 'een ballon met toverkracht')

Risus: Je vraagt je natuurlijk af waarom ik niet dood en verdwenen ben.
Nou, dat zal ik je vertellen. Ik heb van die ouwe wat toverkracht gestolen... genoeg toverkracht om jaren en jaren voort te leven..

.....: VUILE DIEF... Dat is van mij... VAN MIJ...

(Iets komt tevoorschijn uit het meer en sleurt Risus de draaikolk in)

(Geluid van wegstromend water)

Harvey: Laten we naar huis gaan. We hebben hier al veel te veel tijd verspild.

(Ze lopen naar de muur. Om de beurt verdwijnen de kinderen door de muur tot Wendell, Lulu en Harvey overblijven)

Wendell: Als de tijd daarbuiten weer in orde is, ga ik wat verder terug in de tijd als jij.

Harvey: Dat klopt.

Wendell: Als we elkaar ooit weer ontmoeten, ben ik ouder dan jij. Misschien herken je mij wel helemaal niet.

Harvey: Ik weet zeker dat ik je herken.

Wendell: Echt waar?

Harvey: Echt waar.

(Ze schudden elkaar de hand en nemen afscheid van elkaar. Wendell stapt in de muur)

Lulu: Heb jij dat wel eens gehad? Dat je twee dingen wilde, terwijl je wist dat je ze niet alle twee kon krijgen...

Harvey: Ja, dat is me wel eens gebeurd. Hoezo?

Lulu: Ik zou graag samen met jou volwassen willen worden... maar ik wil ook graag naar huis...

(Ze zoenen elkaar en gaan samen de muur in. Harvey komt er alleen uit...)

Verteller: Harvey loopt in de richting van zijn huis, maar strot dodelijk vermoeid neer. Twee voorbijgangers ontfermen zich over hem. ... en Harvey wordt thuis afgeleverd.

(Harvey ontwaakt uit een nachtmerrie)

Harvey *(kijkt verschrikt rond)*: ... Thuis...

Moeder: ... Ik ben gewoon blij dat hij thuis is...

Vader: Ik ook. Maar we moeten weten waar hij gezeten heeft.
Misschien heeft hij zichzelf wel in de nesten gewerkt.

Moeder: Zo is Harvey niet...

(Harvey komt binnen)

Harvey: Hallo
(Hij ziet dat zijn ouders weer 'jong' zijn en mompelt in zichzelf)
... Ik ben een goede dief...

Moeder: O lieverd *(knuffel)*

Vader: Wat heb je uitgevreten, zoon?

Verteller: Harvey vertelt het hele verhaal. Zijn ouders hebben moeite zijn verhaal te geloven. Ze besluiten de volgende dag naar de plek te gaan waar het huis heeft gestaan.
Zonder problemen vindt Harvey de weg. Op de plek van de muur, het meer en het huis bevindt zich een heuvel...

Harvey: Daar was het. Daar stond het huis...

Vader: Tja...

Vreemde: Merkwaardig, vindt u niet?

Harvey: Wat bedoelt u?

Vreemde: De bloemen, de grond. Misschien heeft de aarde haar eigen toverkracht... Goede toverkracht...

Harvey: Kent u meneer Lupo?

Vreemde: Zeker.

Moeder: Weet u ervan? Mijn zoon vertelt ons zulke vreemde verhalen.

Vreemde: Ze zijn allemaal waar.

Moeder: Hoe weet u dat?

(De vreemde wijst naar een vrouw in een witte jurk)

Harvey: ... Lulu...

Vreemde: Ik heb veel aan je te danken, jongeman...

E i N D E